

РЕШЕНИЕ

№ 6036

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8421** по описа за **2023** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ЕТ „Габриела Тодорова – Солар“ срещу решение № 1837 от 21.04.2023г. г. по анд № 13009/2022 г. по описа на СРС, НО, 131 с-в.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 13/23.09.2022 г. на изпълнителния директор на Агенцията за устойчиво енергийно развитие/А./, с което на ЕТ „Габриела Тодорова – Солар“, на основание чл. 64, ал.1 от ЗЕВИ, е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за административно нарушение по чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ, във вр. чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № РД-16-1117 от 14.10.2011 г.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Касаторът твърди, че неправилно съдът е приел, че не е налице нарушение на административнопроизводствените правила. Съгласно текста на наказателното постановление описанието на нарушението било със степен на конкретизация, непокриваща минималните процесуални стандарти за организиране на адекватна защита. Не ставало ясно дали дружеството е санкционирано за неподаване на

заявление за издаване на гаранция или на заявление за издаване и прехвърляне на гаранция. На следващо място, в наказателното постановление като кумулативно нарушени се сочели разпоредбите на чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ и на чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № РД-16- 1117/14.10.2011г. Доколкото цифровата квалификация била формулирана не чрез привръзка между тях, а посредством съюзът „ и“, актуален стоял въпросът за приложимостта на чл. 18 ЗАНН за налагане на една санкция за две нарушения. Двете норми имали различно значение, поради което оставало неясно в какво се твърди да се състои противоправното бездействие на производителя: в неподаване на заявление изобщо или в неподаването му в срок. По тези съображения прави искане за отмяна на обжалваното решение на Софийския районен съд и за постановяване на решение, с което да се отмени наказателното постановление. Претендира разноски по делото.

Ответникът, редовно уведомен, не е представил отговор на касационната жалба.

В съдебното заседание касаторът, чрез процесуалния си представител- адв.Д., поддържа жалбата, като претендира за отмяна на първоинстанционното решение като незаконосъобразно по изложените в жалбата основания.

Ответникът по касация - изпълнителен директор на Агенция за устойчиво енергийно развитие /А./, чрез юрк. П., оспорва жалбата, като счита, че обжалваното решение и наказателното постановление следва да се оставят в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на подадената касационна жалба.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба срещу решението е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна и срещу подлежащ на касационен контрол акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, а решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Съображенията са следните:

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

С обжалваното решение Софийският районен съд, с оглед на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че ЕТ „Габриела Тодорова - Солар“, в качеството си на производител на енергия от възобновяем източник с обща инсталирана мощност 0,1128 MW, т.е. над 30kW, не е изпълнил задължението си за подаване в нормативно установения срок на заявление за издаване и прехвърляне на гаранции за произход съгласно чл. 34, ал. 8 от Закона за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/ вр. чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № РД-16-1117 от 14.10.2011 г. за условията и реда за издаване, прехвърляне, отмяна и признаване на гаранциите за произход на енергията от възобновяеми източници /Наредбата/. Производителят е имал задължение да подаде пред А. заявление за издаване и прехвърляне на гаранции за произход за енергията, произведена от енергиен обект ФТЕЦ "Вещица", находящ се в област В., [община], [населено място], УПИ VI-102, кв. 18, ПИ № 0090009 и ПИ № 009036 с обща инсталирана мощност 0,1128 MW. За енергията, произведена през м. Ю. 2021г., той е трябвало да направи

това не по-късно от 31.08.2021г. Налице е закъснение повече от 10 месеца, като заявлението и придружаващата го документация са били подадени в А. на дата 09.07.2022г. с вх. № 01-14215. При тази фактическа обстановка е бил съставен АУАН № 450 от 25. 08.2022г. и въз основа на него е издадено НП № 13 от 23.09.2022 г.

Настоящият касационен съдебен състав съобрази, че първостепенният съд е обсъдил в цялост приетите по делото доказателства, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Съдът е провел производството по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. По отношение на едногодишния срок по чл. 34 ал.1 от ЗАНН касационният състав намира за правилно като краен резултат становището на първата инстанция, че същият е спазен, но по различни съображения. Неправилно СРС е приел, че този срок следва да се брои, считано от 01.09.2021г. В случая изпълнителното деяние на нарушението е осъществено чрез бездействие, което бездействие е започнало след изтичане на законоустановения срок, който е до 31.08.2021г., а именно е започнало на 01.09.2021г. Изпълнителното деяние на нарушението е осъществено чрез бездействие, което продължава да се осъществява до момента, в който търговецът е подал, със значителна забава, заявлението на 09.07.2022г. На последната дата е прекратено противоправното бездействие. Двете дати 01.09.2021г. и 09.07.2022г. / начална и крайна/ на изпълнителното деяние са посочени в АУАН и НП. В този смисъл, според касационната инстанция е спазен срокът от една година от извършване на нарушението, считан от 09.07.2022г. На следващо място, в съответствие с изискванията по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН съставените АУАН и НП очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактите относно нарушението на позитивни правила за поведение. В АУАН и НП са описани по изискуемия от закона начин относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, вкл. цифровото им означение, доколкото направеното изложение на реализираното нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно и разбираемо. В този смисъл касаторът е бил в състояние да организира и проведе адекватно защитната си позиция.

Неоснователно е възражението в жалбата, че не е конкретизирано в наказателното постановление дали не е подадено заявление за издаване на гаранции или заявление за издаване и прехвърляне на гаранции. Единствено от задълженото лице зависи кой вид заявление ще подаде или и двете заедно. Съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредба № РД-16-1117/14.10.2021 г. гаранции за произход на произведената енергия от възобновяеми източници се издават въз основа на заявление от производителя. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата предвижда, че гаранциите за произход се прехвърлят на изкупилия електрическата енергия обществен доставчик или краен снабдител в указанияте в същата разпоредба срокове, като нормата на чл. 9, ал. 3 от Наредбата урежда възможност прехвърлянето на гаранция за произход да бъде заявено в заявлението по чл. 4, ал. 3 от Наредбата едновременно със заявеното

издаване на гаранции за произход. Така производителят на електрическа енергия от възобновяеми източници може да подаде заявление за издаване на гаранции за произход или за издаването и прехвърлянето им на изкупилия енергията, като сроковете за подаване на заявленията са едни и същи – предвидените в чл. 4, ал. 3 от Наредбата. В този смисъл самият производител на енергия от възобновяеми източници има възможността да подаде един от двата вида заявления, съответно съдът приема в това отношение, че правилно в АУАН и НП е описано изчерпателно за какво нарушение се касае и какво задължение не е изпълнил едноличният търговец.

Не се подкрепя възражението на касатора, че в наказателното постановление се сочат като кумулативно нарушени разпоредбите на чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ и на чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № РД-16-1117/14.10.2021 г., тъй като в диспозитива на процесния акт цифровата квалификация на нарушението е формулирана коректно, чрез привръзка между цитираните норми. / Виж записаното на стр. 2, ред 19 и 20 от Наказателното постановление: „... административно нарушение по чл. 34, ал. 8 ЗЕВИ, във вр. чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № РД-16- 1117/14.10.2011г.“/.

По отношение на прилагането на материалния закон относно съставомерността на деянието, същият е правилно приложен. Районният съд, в изпълнение на принципа на служебното начало, е събрал относимия доказателствен материал, установяващ непротиворечиво обективната истина, като е анализирал приложимите правни повели и е извел единствено възможния правен извод досежно безспорната установеност на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството.

Съобразно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗЕВИ гаранция за произход се издава на производител за произведено стандартно количество енергия от 1 MWh, важи за срок 12 месеца от производството на съответната единица енергия и съдържа най-малко следната информация: възобновяемия източник, използван за производство на енергията; началната и крайната дата на производство на енергията от възобновяеми източници; вид на произведената енергия; наименование, местоположение, вид и обща инсталирана мощност на енергийния обект, където енергията е била произведена; използвани схеми за подпомагане; дата на въвеждане на енергийния обект в експлоатация; дата и място на издаване; уникален идентификационен номер, а съгласно ал.8 на цитираната норма за изкупената електрическа енергия по чл. 31, ал. 5, т. 1 ЗЕВИ, производителите заявяват издаване на гаранции за произход и ги прехвърлят на обществения доставчик, съответно на крайния снабдител.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредба № РД-16-1117 от 14.10.2011 г. гаранции за произход на произведената енергия от възобновяеми източници се издават въз основа на заявление от производителя, независимо дали той подлежи на лицензиране по Закона за енергетиката. Съгласно чл. 4, ал. 3 от Наредбата заявлението се подава в А. по образец съгласно приложението след изтичане на календарния месец, в който е произведена енергията, но не по-късно от: т. 1. десет календарни месеца след месеца, в който енергията е произведена - от производителите по чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници; т. 2. един календарен месец след месеца, в който енергията е произведена - от производители извън тези по т. 1. В случая, предвид обема на производствената мощност, а именно с оглед наличието на обща инсталирана мощност 0,1128 MW /112.8 kW/ т.е. над 30kW, срокът за подаване на заявлението за издаване на гаранции се определя по правилата на чл.4, ал.3, т.2 от Наредбата, тъй като енергийният обект не попада в тези по чл.24, т.1 ЗЕВИ, респективно срокът е до края на календарния месец, следващ този, през който е

произведена енергията. Следователно за енергията произведена през месец юли 2021г., едноличният търговец е следвало да подаде заявление в срок до 31.08.2021г., и като не е сторил своевременно това, е осъществил състава на вмененото му административно нарушение.

Съгласно чл. 64, ал.1 ЗЕВИ на производител на електрическа енергия от възобновяем източник, който не изпълни задължението си по чл. 34, ал. 8 от с.з., се налага глоба от 300 до 3000 лв. или имуществена санкция в размер от 500 до 10 000 лв.

При това положение настоящата инстанция споделя и формирания от районния съд извод, че правилно административнонаказващият орган е определил санкционната норма и е наложил съответната санкция в предвидения от закона минимален размер.

Също като предходната инстанция и настоящият касационен състав намира, че конкретния казус не разкрива признаците на маловажност по смисъла на чл.28 ЗАНН, като не само не са отличава от другите нарушения от същия вид в посока по-ниска степен на обществена опасност, а напротив налице са обстоятелства завишаващи същата- значителния период на забава, който надхвърля десет месеца.

Поради изложеното СРС е постановил едно правилно решение,което следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба като неоснователна не подлежи на уважаване.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна.

Независимо от изхода на спора, на ответника не следва да се присъждат разноски, понеже не претендира такива за настоящата инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VIII- ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 1837/21.04.2023г., постановено по а.н.д № 13009/2022г. по описа на СРС, 131 състав

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.